

Fulla alada, fulla trencada, fulla, de Christian Lesmes Pérez

Les fulles taronges són arrencades d'un arbre per la força del vent. Volen, volen sense un destí fix, un destí definit pel vent o per l'entorn però no per elles mateixes. El vent les separa l'una de l'altra, els seus camins es divideixen, i potser mai més no es tornaran a unir. Mentre avancen per l'ímpetu del vent veuen les poques fulles verdes que es mantenen encara fermes en els arbres, les poques fulles que els recorden que en algun moment elles també van ser-ho però que ja no ho són.

A terra hi ha milions de fulles marrons, fulles que van caure fa temps, que no van aguantar la força del vent, que no van poder més. El terra està ple de fulles vençudes, trencades, perdudes, soles... Fulles que són trepitjades una vegada darrere una altra per persones egoistes, persones que només miren per elles mateixes. Les fulles taronges en el seu vol pels corrents senten por, por que el vent els doni el mateix destí que van patir aquestes fulles marrons. Por de ser vençudes, de no aguantar més aquest vol i caure, de trencar-se i deixar de ser... Però aquestes fulles no han caigut, han volat. Aquestes fulles volen pel cel observant els nostres destins, esperant el seu.

Una fulla taronja es manté solitària en un arbre. Les altres fulles han caigut i s'han tornat fulles trencades o han volat amb el vent convertint-se en fulles alades. Però aquesta fulla està perduda, vol ser una fulla alada i se sent fulla trencada. El vent no ha pogut amb ella, la por al futur l'aferra amb força a l'arbre. Té por de convertir-se en allò que sent que és i no arribar a ser el que vol. Té por de decebre's a ella mateixa. Sempre s'ha sentit una fulla més, gens especial. Sempre s'ha sentit sola entre tanta fulla, sola en aquell arbre immens. No vol acabar com les fulles marrons, trepitjades i ignorades per tothom. Vol volar, ser lliure, ser recordada... Però té por de llançar-se i caure i ser trepitjada i ignorada com totes les altres fulles trencades.

Un tro anuncia l'aproximació d'una tempesta. La fulla sap que la tempesta podrà amb ella, que la convertirà en una fulla vençuda, en una fulla trencada més del terra. El vent ataca incontroladament i la fulla es desprèn. La por

apareix sobtadament. Apareix la por de caure, por al desconegut futur que l'espera, por a la incertesa de saber si caurà o volarà. La fulla avança amb els corrents de vents, se sent lliure i la por es redueix. Des del cel tot es veu diferent, tot és insignificant, totes les fulles són iguals. Ja no és una fulla solitària, ni una fulla perduda. Tampoc no és una fulla alada, com volia ser, ni una fulla trencada, aquelles en les quals tant temia de convertir-se. Simplement és ella, i li encanta ser ella.

Aquesta sensació la perd quan ensopega contra el vidre d'un edifici on es queda enganxada per la força del vent. La por l'ofega sobtadament, sap que aturar el vol és tornar-se fulla trencada. Pitjor, creu que serà una fulla oblidada i perduda en aquella finestra. En aquell moment algú obre la finestra i el vent empeny la fulla cap a l'interior. Es troba en el terra d'una petita habitació blau cel.

Un nen petit l'agafa del terra i l'observa amb curiositat. La temerosa fulla creu que ha arribat la seva fi, que acabarà trencada en trossets petits i en una brossa. El nen petit observa la fulla amb curiositat, la seva mare mai no li deixa agafar les fulles marrons que hi ha a terra, però aquesta és d'un color especial, és del color de les fulles a les quals no arriba, les que es troben en els arbres. Sempre n'ha volgut agafar una, li encanta el seu color. Corrents i sense fer soroll agafa una petita capsula de fusta on fica la fulla, té por que la seva mare la llenci. Feia temps que volia una fulla taronja, sempre somiava en poder arribar als arbres, volar i poder agafar-ne una. No permetrà que ningú no li robi aquella fulla, el seu major tresor.

Qui diria que la fulla no seria ni fulla trencada ni fulla alada, sinó un tresor?